

Arrest

nr. 94 419 van 21 december 2012 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 31 januari 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Naar aanleiding van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd bij arrest van 28 april 2011 de afstand van geding vastgesteld (RvV 28 april 2011, nr. 60 297).

1.3. Verzoeker diende op 5 juli 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat de Russische nationaliteit bezit, moslim van Tsjetsjeense origine bent en afkomstig bent uit Nesterovskaya in Ingoesjetië.

U verklaart dat u in 2004 naar Polen bent gegaan, omdat iedereen naar het buitenland ging en u dat ook maar deed. U hebt daar een asielaanvraag ingediend, maar na acht maanden bent u teruggekeerd naar Ingoesjetië, want u vond het in Polen niet leuk.

In februari 2010 was u met zes andere mannen in het bos om wilde pijpajuin te plukken. Toen jullie terug naar huis wilden keren, liepen vijf van jullie voorop en liep u samen met uw vriend I.(...) achteraan. Plots hoorden jullie geroep: "Niet schieten!". I.(...) en u werden bang, jullie hebben je zakken en messen laten vallen en jullie zijn weggelopen. U en I.(...) raakten verdwaald in het bos en jullie kwamen in een valstrik van de Russische militairen terecht. U werd door de Russen opgepakt en ondervraagd over de reden waarom u in het bos was. U werd vastgehouden en mishandeld op de militaire basis van Bamut. Uiteindelijk werd u op 10 maart 2010 voor 3000 dollar vrijgekocht. Na uw vrijlating vernam u dat vijf van uw metgezellen in het bos waren omgekomen. Omdat u zware verwondingen had, moest u vier weken lang in het ziekenhuis verblijven.

In april 2010 ontving u een eerste convocatie. U bent naar het politiekantoor gegaan en daar werd u door de rechercheur gevraagd waarom u in het bos door de Russen was ontdekt. Er werd u ook gezegd dat u, als u een tweede convocatie zou krijgen, zeker moest komen. In augustus 2010 ontving u een tweede convocatie, maar u bent hier niet op ingegaan. Nog dezelfde dag werd u op de bouwwerf, waar u aan het werk was, opgepakt. U werd ongeveer 28 dagen gevangen gehouden. Met de hulp van kennissen van uw oom O.(...) werd u uiteindelijk vrijgelaten. Hierna bent u ondergedoken. In september 2010 kreeg u een derde convocatie. Hierop besloot uw vader om uw reis naar België te regelen.

Op 9 oktober 2010 bent u met uw gezin uit Ingoesjetië vertrokken. Op 11 oktober 2010 hebt u in Polen asiel aangevraagd, maar ook deze keer wilde u daar niet blijven. Op 20 oktober 2010 bent u dan vanuit Polen naar België gereisd en u hebt hier op dezelfde dag asiel aangevraagd. Aangezien Polen nog steeds verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard. U bent echter niet teruggekeerd naar Polen en u hebt op 5 juli 2012 een tweede asielaanvraag ingediend.

Uw broer, A.(...) B.(...) (O.V. 5.991.082), verblijft ook in België. Op 17 juli 2007 werd hij als vluchteling erkend. U verklaart dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen van uw broer. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw huwelijksakte; de geboorteaktes van uw kinderen; het Russisch paspoort van uw echtgenote; uw eigen Russisch paspoort; een medisch attest; een convocatie (dd. 08/09/2010).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4,§2,b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten nadat u in het bos werd ontdekt door de Russen toen u wilde pijpajuin ging plukken. U werd verschillende keren opgepakt en ontving verschillende convocaties. Bij terugkeer

naar uw land van herkomst vreest u om opnieuw te worden opgepakt of te worden vermoord als vermeende rebel. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw echtgenote, K.(...) M.(...) (O.V. 6.708.845). Zo verklaarde u dat u in de loop van 2010 enkele convocaties hebt ontvangen van de ordediensten, waarvan u de derde die u zou hebben ontvangen voorlegt. De eerste convocatie kreeg u in april en de derde in september 2010. Over wanneer u de tweede convocatie hebt ontvangen, bent u onduidelijk. U verklaart namelijk opeenvolgend dat u deze in april, juni en augustus 2010 hebt ontvangen (CGVS R.(...) p.14,16). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe het komt dat u zich hierover zo vaak vergist, verklaart u dat u het bent vergeten en dat u soms in die maanden mist (CGVS R.(...) p. 14,16). Het betreft hier echter een relatief korte periode waarin u verklaart drie convocaties te hebben gekregen, namelijk zes maanden in 2010. Dat u meerdere keren na elkaar verschillende verklaringen aflegt over het moment waarop de tweede convocatie hebt gekregen, wordt dus niet aanvaard. Bovendien verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in oktober 2010 de tweede convocatie zou hebben ontvangen (DVZ vragenlijst vraag 3.5), terwijl u bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat de laatste convocatie al in september 2010 werd ontvangen (CGVS R.(...) p.14). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u enkel dat u het niet weet en dat u toch ook niet alles kunt onthouden. Dit biedt echter geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, waardoor deze overeind blijft. Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Daarnaast werden manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld bij uw verklaringen over het moment waarop u werd opgepakt nadat u de tweede convocatie had ontvangen. U verklaarde namelijk bij het Commissariaat-generaal dat u dezelfde dag dat u die convocatie van de wijkagent had ontvangen werd opgepakt door de Ingosjes en de Russen op de bouwwerf waar u aan het werken was (CGVS R.(...) p.15,16). Opvallend is echter dat u bij uw allereerste interview bij DVZ had verklaard dat u pas twee weken na het ontvangen van deze convocatie op de bouwwerf werd aangehouden (DVZ vragenlijst vraag 3.5). Wanneer u met deze flagrante tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat u het zich al niet meer herinnert (CGVS R.(...) p.16). Ook komen uw verklaringen hieromtrent niet overeen met de verklaringen van uw echtgenote. Zij verklaarde immers nog iets anders, namelijk dat u na één à twee dagen na de ontvangst van de convocatie werd gearresteerd. Hiermee geconfronteerd, verklaarde uw vrouw dat ze het niet weet (CGVS Kheda p.4). Dat u zelf tegenstrijdige verklaringen aflegt en dat bovendien geen van uw beide versies over deze arrestatie overeen komt met de versie van uw echtgenote zorgt ervoor dat uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw de vervolgingsfeiten die u beweert te hebben meegemaakt nog verder worden ondermijnd.

Verder is het opvallend dat u slechts één convocatie voorlegt, terwijl u verklaart er minstens drie te hebben ontvangen. U verklaarde dat u dacht dat het niet nodig was om alle drie de convocaties voor te leggen, maar dat u de andere twee nog kunt opsturen (CGVS R.(...) p.14). Hoewel u bijkomende tijd werd gegund om deze stukken voor te leggen, heeft het Commissariaat-generaal echter tot op heden nog niets van u ontvangen. Dergelijke houding getuigt niet echt van een ernstige poging tot medewerking met de asielinstanties bij het onderzoek van uw asielaanvraag en ondermijnt aldus de ernst van de vrees die u beweert te kennen.

De ernstige tekortkomingen in uw verklaringen met betrekking tot de convocaties die u zou hebben ontvangen, geven het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van de convocatie die u wel voorlegde. Deze convocatie vermeldt overigens louter dat u op 11 september 2010 zou zijn opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. Dit document kan dus niet gezien worden als een bewijs dat u werd opgeroepen omwille van de door u verklaarde redenen, die zoals gezegd ongeloofwaardig worden bevonden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Op basis van deze vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat dit voorgelegde document de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval kan herstellen.

Voorts legde u opnieuw tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u werd vrijgelaten na uw respectievelijke aanhoudingen. Zo verklaarde u bij DVZ dat u in augustus 2010 op de bouwwerf werd opgepakt, dat u ongeveer 28 dagen werd vastgehouden en dat uw oom Omar u via kennissen heeft kunnen vrijkopen voor 2000 dollar (DVZ vragenlijst vraag 3.1). Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat er die keer niets voor uw vrijlating werd betaald, maar dat het enkel bij uw arrestatie in februari 2010 in het bos door de Russen was dat u werd vrijgekocht. Volgens uw verklaringen was dat voor 3000 dollar (CGVS R.(...) p.17). Wanneer u met

deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat u bij DVZ slechts één bedrag hebt genoemd, namelijk 3000 dollar (CGVS R.(...) p.17). Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt echter nergens dat er op welk moment dan ook 3000 dollar werd betaald voor uw vrijlating. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind, waardoor uw geloofwaardigheid opnieuw wordt ondermijnd. Van een asielzoeker mag namelijk redelijkerwijs worden verwacht dat hij gedurende de volledige asielprocedure gelijklopende verklaring aflegt, wat in casu geenszins het geval blijkt.

Vervolgens bleken uw verklaringen over het bekomen van een internationaal paspoort niet overeen te stemmen met de gegevens die in uw binnenlands paspoort staan vermeld en met de verklaringen van uw vrouw. U verklaarde namelijk dat uw vader de reispaspoorten van u en uw vrouw heeft geregeld toen uw problemen al begonnen waren en toen u ondergedoken leefde, dus na augustus 2010 (CGVS R.(...) p.10). In uw paspoort valt echter te lezen dat uw reispaspoort werd uitgereikt op 18 augustus 2009 en dat van uw vrouw op 31 augustus 2009, dus een aantal maanden voordat uw problemen begonnen. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u gevraagd had aan uw vader om uw reispaspoort te laten antedateren, omdat u had 'gehoord dat dit beter was'. Toen u echter werd gevraagd waarom dat dan nodig was, kon u daar geen verklaring voor geven, u verklaarde enkel dat u het niet weet, omdat uw vader beloofde alles te regelen. Dit is echter opnieuw tegenstrijdig, aangezien u eerder uitdrukkelijk verklaarde dat u zelf aan uw vader had gevraagd om een stempel met een vroegere datum in uw paspoort te zetten (CGVS R.(...) p.13). Uw vrouw verklaarde dan weer dat jullie jullie reispaspoort drie jaar geleden hadden ontvangen, nog voor uw problemen waren begonnen (CGVS K.(...), p.3). Opnieuw dient dus te worden vastgesteld dat de verklaringen van u en uw vrouw niet gelijklopend zijn, waardoor het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas verder wordt bevestigd.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzingen. De kopieën van uw paspoort en van dat van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte bevatten immers enkel persoonsgegevens van u, uw vrouw en uw kinderen en deze worden door mij niet betwist. Het medisch attest dat u voorlegt vermeldt enkel dat u van 10 maart tot 7 april 2010 in het ziekenhuis zou hebben gelegen met verschillende verwondingen, maar maakt geen vermelding van de oorzaak van deze verwondingen. Ook dit document kan dus niet als een bewijs van uw problemen in de Russisch Federatie worden beschouwd.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaart dat uw problemen niet verbonden zijn met de problemen van uw broer, A.(...) B.(...) (O.V. 5.991.082) (CGVS R.(...) p.20), die op 12 juli 2007 in België werd erkend als vluchteling. U kunt zich dan ook niet beroepen op zijn problemen om in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Ook wat betreft uw bewering dat gevisieerd zou worden door de autoriteiten omwille van uw familienaam - er zouden in Ingoesjetië verschillende rebellen zijn met de naam B.(...) - meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat u om deze reden een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zou kennen (CGVS, p. 6, 9, 20). De vervolgingsfeiten die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag werden, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, manifest ongeloofwaardig bevonden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal worden gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2,b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks de toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker houdt een theoretisch betoog met verwijzingen naar rechtspraak waarin hij stelt dat de onjuiste verklaringen niet automatisch leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierbij werpt verzoeker op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, "*quod non*". Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, die inhoudt dat niets werd onderzocht en alles berust op een eenzijdige interpretatie van de verwerende partij. Volgens verzoeker stemt zijn relaas overeen met de werkelijkheid en kan het hem niet ten kwade worden geduid dat hij zich niet langer in gevaar heeft gebracht door eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen. Verzoeker wijst erop dat hij geen alleenstaand geval is, maar dat er zeker voor mensen uit "*Tsjetsjenië/Dagestan/Ingoesjetië*" een vast systeem bestaat om te stellen dat er sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen. Verzoeker beweert met klem te willen protesteren tegen deze werkwijze waarbij enerzijds wordt gesteld dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, doch anderzijds gratis wordt aangenomen dat verzoeker er wel geen last van zal hebben. Ook het feit dat er zo weinig mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is of kan zijn, kan volgens verzoeker "*uiteraard*" niet tegen hem worden gebruikt. De klemtoon ligt volgens verzoeker al te zeer op de beweerd tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijzen, terwijl geen rekening werd gehouden met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door het gebeurde. Verzoeker besluit met de stelling dat het niet opgaat enerzijds te erkennen dat er foltering, verdwijningen en dergelijke gebeuren, om dan niets te onderzoeken wanneer er gerapporteerd wordt door personen die asiel aanvragen. Hierdoor is er volgens verzoeker een manifeste schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker eveneens de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Wederom stelt verzoeker dat verweerder bij de beoordeling van de asielaanvraag niet correct te werk is gegaan omdat hij in de mate van het mogelijke heeft getracht te antwoorden op de vragen, maar hij niet alles wist of kon weten. De kwade trouw, zo vervolgt verzoeker, wordt nooit vermoed, maar moet bewezen worden. Met betrekking tot de in de beslissing opgenomen tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat hij in totaal drie convocaties ontving, één in april, één in augustus en één in september 2010. Verzoeker stipt aan dat hij de eerste en de derde convocatie bij zich had, maar niet de tweede, waardoor hij weliswaar wist dat hij de tweede convocatie tussen de eerste en de derde had ontvangen, maar niet meer exact wist wanneer. Aangezien verzoeker in zijn geboorteland veelvuldig geslagen is geweest, meent hij ernstige geheugenproblemen te hebben. Slechts na de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, zo vervolgt verzoeker, verkreeg hij de tweede convocatie, die effectief werd ontvangen in augustus 2010. Volgens verzoeker had hij dit kunnen nazien, maar wilde de verwerende partij niet wachten en wilde zij onmiddellijk antwoord, waardoor verzoeker stelde dat hij deze vermoedelijk in juni of augustus 2010 ontving. Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen over april en oktober 2010 geen betrekking hebben op de tweede convocatie, maar respectievelijk op de eerste en de derde. Verzoeker betwist ook dat hij zou hebben verklaard dat hij de tweede convocatie in oktober zou hebben ontvangen, omdat het misschien hoogstens zo was dat dat hij de tweede convocatie die hij in zijn bezit had op het gehoor (dus in werkelijkheid de derde convocatie) had ontvangen in september of oktober 2010. Hierbij merkt verzoeker nog op dat de convocaties toch al van een tweetal jaar geleden dateren. Verzoeker besluit dat er geen tegenstrijdigheid bestaat en dat dit wordt bevestigd door de stukken waarbij hij aanvullend een kopie neerlegt van de tweede convocatie die hij ondertussen ontving. Betreffende zijn arrestaties deelt verzoeker mee dat hij na ontvangst van de tweede convocatie niet onmiddellijk, doch enige tijd later diende te verschijnen, maar dat hij, toen hij niet kwam opdagen, twee à drie dagen daarna werd opgepakt, in totaal een tweetal weken na ontvangst van de convocatie. Verzoeker stelt dat

hij aan het werk was en onmiddellijk werd opgepakt. Verzoeker poneert dat de bestreden beslissing slecht vertaald is omdat er zaken in vermeld staan die geenszins door hem of zijn echtgenote zijn gesteld, waardoor er volgens hem geen enkele tegenstrijdigheid kan worden weerhouden. Aangaande het voorleggen van de convocaties merkt verzoeker op dat hij thans drie convocaties in zijn bezit heeft, maar dat deze moesten worden opgevraagd in het geboorteland van verzoeker en de verwerende partij niet bereid was hem voldoende tijd te verschaffen om deze op te vragen. Omtrent de wijze waarop hij de eerste keer werd vrijgelaten, bevestigt verzoeker dat er geld werd betaald, met name 3000 dollar. Verzoeker beweert dat hij dit herhaaldelijk heeft gesteld. Verzoeker oppert dat hij niet weet waarom er in het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een bedrag van 2000 euro vermeld werd voor zijn tweede vrijlating, maar hij beweert dit in elk geval nooit zelf te hebben verklaard. Thans stelt verzoeker dat er de tweede keer niets is betaald en dat dit ook bevestigd werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker vat het samen door te benadrukken dat hij in februari 2010 is vrijgekomen na de betaling van 3000 dollar en de tweede maal vrijkwam in augustus 2010 waarbij niets betaald werd. Wat de vermeldingen in het paspoort betreft, geeft verzoeker aan dat hij zich één jaartal heeft vergist en augustus 2010 vermeldde, wat hem, zo vervolgt hij, niet ten kwade kan worden geduid omdat hij in het verleden hard is aangepakt waardoor hij zich moeilijk in tijd en ruimte kan oriënteren. Verzoeker wijst erop dat hij de daaropvolgende vraag in het interview niet goed verstond en dit herhaaldelijk zo heeft gesteld, waarna werd aangedrongen om de vraag te beantwoorden waardoor hij een antwoord gaf dat hij zich door zijn geheugenproblemen zelfs niet meer herinnert. De vrouw van verzoeker, die geen geheugenproblemen heeft, stelde dat de paspoorten ontvangen werden voor de problemen, drie jaar geleden dus, wat klopt aangezien dit dan in augustus 2009 gesitueerd is, wat de datum is die in de paspoorten is vermeld. Aangezien er sprake is van een gegronde vrees, kan uit de gebeurlijke tegenstrijdigheden, zo geeft verzoeker aan, geenszins worden afgeleid dat het relaas niet aannemelijk is. Verzoeker stipt hierbij aan dat hij verschillende dagen folteringen en martelingen heeft ondergaan, waardoor hij zodanig was toegetakeld dat hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen en waardoor hij kampt met geheugenproblemen. Het gaat niet op om nu te gewagen van tegenstrijdigheden in de verklaringen aangezien deze te wijten zijn aan de ziekte-toestand van verzoeker, terwijl zijn echtgenote wel alles correct heeft verteld, conform de inhoud van de stukken, zonder tegenstrijdigheden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Verzoeker stelt onder verwijzing naar rechtsleer dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Echter, zo merkt hij vervolgens op, blijkt ten genoegen van recht dat dit in casu niet is gebeurd. Verder laat hij gelden dat er in Ingoesjetï tot op heden nog verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, die divers van aard zijn, waarbij verzoeker stelt dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en intensiteit waarbij het duidelijk is dat de situatie steeds minder veilig is. Verzoeker wijst erop dat de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een groepsvervolgung voor de bevolking van de Kaukasus-republieken erkende, waarbij hij een Franstalige tekst citeert. Verzoeker verduidelijkt dat ontvoeringen en verdwijningen actueel de belangrijkste onveiligheidsfactoren zijn en dat uit die omstandigheden blijkt dat elke asielaanvraag uit Tsjetsjenië of uit een naburige republiek, minstens grondig moet worden onderzocht. De verwerende partij kan zich volgens verzoeker niet exclusief beroepen op *“eerdere beslissingen of stereotype argumentatie als zou het niet mogelijk zijn de grens ongemerkt over te steken (wat nochtans elke dag gebeurt) en als zou er niet gehandeld zijn als een ‘model-vluchteling’ waarbij dient vastgesteld dat klaarblijkelijk volgens verwerende partij aan dit ‘model’ voldoet, en bijgevolg dit model niet kan gehanteerd worden aangezien het verkeerd is”*. Verzoeker besluit dat er een manifeste schending is van de motiveringsplicht, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging door het feit dat er enkel verwezen werd naar vorige beslissingen. Hij poneert dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij de elementen bewijst die hij aanbrengt, terwijl van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot de afwijzing van de asielaanvraag zonder dat men er zeker van is dat er in hoofde van verzoeker enig beletsel bestaat.

In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het beginsel van de fair play. Verzoeker geeft aan dat de asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus, maar tevens de subsidiaire bescherming dienen te onderzoeken, maar dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie van vluchtelingen uit Ingoesjetï. Volgens verzoeker diende minstens de actuele toestand in Ingoesjetï beoordeeld te worden aangezien het niet kan dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen een veel voorkomende praktijk zijn. Verzoeker wijst er ook op dat

het niet noodzakelijk is dat hij aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst naar *“recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.”* Door enerzijds te stellen dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies in het land van herkomst van verzoeker en anderzijds zonder meer de subsidiaire bescherming te weigeren door te wijzen op het beperkte aantal burgerslachtoffers, en verder te beweren dat het relaas niet geloofwaardig is omdat het te vaag zou zijn, is er volgens verzoeker een manifeste schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een vijfde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zo werpt verzoeker op dat zijn afkomst en zijn herkomst uit Ingoesjetië niet in vraag worden gesteld. Voorts merkt verzoeker op dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hij stelt vervolgens dat al werd aangetoond dat de situatie in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor hij louter door zijn aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Commissariaat-generaal diende, zo oppert verzoeker, *“dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn”*. Meer bepaald, zo vervolgt hij, diende het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielaanvraag, op een mensonterende behandeling wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Er is volgens verzoeker niet alleen een schending aan de orde van de hoger vermelde Europese richtlijn en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch tevens ook een manifeste schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Verzoeker stelt hieromtrent dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters *“independent and rigorous”* oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoeker, blijkt dit in casu geenszins uit de motivering. Er werd, zo besluit hij, integendeel geen enkel onderzoek ter zake gedaan en hieromtrent dus ook niet gemotiveerd waardoor er een schending is van de motiveringsplicht.

2.2. De vijf door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 5 van het EVRM en het beginsel van de fair play geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Het tweede en het derde middel zijn, voor zover daarin de schending van voormelde verdragsbepaling en het voormelde beginsel van behoorlijk bestuur worden aangevoerd, derhalve onontvankelijk.

2.4. Waar verzoeker in zijn middelen een schending van de rechten van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.6. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de complexe situatie in Ingoesjetië waardoor het noodzakelijk is de vraag naar bescherming individueel te beoordelen. De commissaris-generaal stelt vervolgens vast dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn land van herkomst zou hebben

verlaten omwille van zijn problemen met de autoriteiten als vermeende rebel. Er werden echter opmerkelijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker en tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote. De commissaris-generaal wijst op de onduidelijkheid omtrent het moment waarop verzoeker de tweede convocaties ontvangen zou hebben, waarbij verzoeker stelt zich te vergissen in de maanden, terwijl het een relatief korte periode betreft, waardoor dit niet kan worden aanvaard. In de beslissing wordt tevens vermeld dat er een manifeste tegenstrijdigheid bestaat over de vraag wanneer verzoeker werd opgepakt nadat hij de tweede convocaties had ontvangen, met name diezelfde dag of twee weken later, terwijl zijn vrouw verklaarde dat hij één à twee dagen na ontvangst van de convocaties gearresteerd werd. De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker aanvankelijk slechts één convocaties voorlegde en ondanks dat hij bijkomende tijd gegund kreeg, niets anders had overgemaakt. De tekortkomingen in de verklaringen van verzoeker doen volgens de commissaris-generaal twijfels rijzen over de authenticiteit van de convocaties die hij wél voorlegt en die bovendien louter vermeldt dat hij zich op 11 september 2010 als getuige moet aanmelden. Hierbij wijst de commissaris-generaal ook op de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Verder stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop hij na zijn respectievelijke aanhoudingen werd vrijgelaten, aangezien hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nadat hij in augustus 2010 voor 28 dagen werd aangehouden en voor 2000 dollar werd vrijgekocht, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat enkel bij zijn arrestatie in februari 2010 geld werd betaald, namelijk 3000 dollar. Bijkomend bleken de verklaringen van verzoeker over het verkrijgen van een internationaal paspoort niet overeen te stemmen met de gegevens uit het binnenlands paspoort. De internationale paspoorten, zo wordt in de beslissing aangegeven, werden uitgereikt in 2009, zoals zijn echtgenote ook verklaarde, terwijl verzoeker verklaarde dat de paspoorten werden aangevraagd toen de problemen al begonnen waren, dus na augustus 2010. De commissaris-generaal acht de uitleg over de antidering van deze paspoorten eveneens tegenstrijdig. Terloops wijst de commissaris-generaal erop dat de documenten die verzoeker voorlegt de conclusies betreffende de ongeloofwaardigheid niet kunnen wijzigen en dat de erkenning van verzoekers broer in 2007 losstaat van het relaas van verzoeker. Tenslotte wordt in de beslissing met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Ingoesjetji in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten dat er voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.7. Waar verzoeker stelt dat er geen enkele feitenvinding is gebeurd, merkt de Raad op dat verzoeker er met zijn blote bewering aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing gestoeld is op het administratief dossier dat onder andere zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal, de documenten die verzoeker heeft neergelegd en actuele landeninformatie bevat. In de bestreden beslissing werden de feitelijke elementen die uit deze stukken blijken wel degelijk in overweging genomen. Uit de hierboven weergegeven beslissing blijkt trouwens duidelijk dat zij niet louter op tegenstrijdigheden is gestoeld. Verzoeker blijft overigens in gebreke om concreet aan te tonen waaruit de eenzijdige interpretatie door de verwerende partij zou blijken. Ook waar verzoeker beweert dat de verwerende partij haar beslissing zou steunen op de wijze waarop hij de grens overstak of waar hij stelt dat het feit dat er zo weinig mogelijk vragen worden gesteld tegen hem wordt gebruikt, leest verzoeker overwegingen in de bestreden beslissing die er niet in kunnen gelezen worden. Uit het betoog van verzoeker blijkt in elk geval geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid.

2.8. Verzoeker beweert weliswaar dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich niet in gevaar heeft gebracht door eerst de nodige bewijsstukken te verzamelen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de dossierbehandelaar verzoeker zelfs na het gehoor op het commissariaat-generaal ruim de tijd gaf om de convocaties, waarvan verzoeker aangaf alvast faxkopieën te kunnen doorsturen (stuk 3, gehoorverslag R. CGVS 13 augustus 2012, p. 14-15), in te dienen. Verzoeker verklaarde eveneens diezelfde dag nog een document te kunnen neerleggen waarin volgens hem de hele situatie in de regio wordt beschreven (stuk 3, gehoorverslag R. CGVS 13 augustus 2012, p. 21-22). Het wordt verzoeker dus geenszins ten kwade geduid dat hij niet eerst bewijsstukken had verzameld alvorens te vertrekken doch wel dat hij verzuimt aan de op hem rustende medewerkingsplicht aangezien hij de aangekondigde stukken, hoewel hij in zijn verzoekschrift wederom laat uitschijnen dat hij hierover beschikt, tot op vandaag niet heeft neergelegd.

2.9. Door de loutere affirmatie dat er verdwijningen, folteringen en buitengerechterlijke executies plaatsvinden in de Noordelijke Kaukasus, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij zelf aan een dergelijke behandeling zal worden blootgesteld. Zoals de commissaris-generaal ook uitdrukke-

lijk aangeeft in zijn bestreden beslissing is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming voor asielzoekers uit Ingoesjetië noodzakelijk omwille van de complexe situatie in deze deelrepubliek. Hierin kan allerminst een schending worden gezien van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren en dat deze dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat, voor zover verzoeker oppert dat kwade trouw bewezen moet worden, hem in de beslissing geen kwade trouw wordt verweten, waardoor zijn stelling elke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met betrekking tot de tweede convocatie tegelijkertijd verklaarde dat ze in juni én in augustus toekwam (stuk 3, gehoorverslag R. CGVS 13 augustus 2012, p. 14). Verzoeker opperde later dat hij de tweede convocatie in 2010 heeft ontvangen, meer bepaald in april, juni (Ibid., p. 15-16). Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij de eerste en de derde convocatie bij zich had, waardoor zou kunnen worden verklaard dat hij zich omtrent de tweede vergist, aangezien er blijkens het administratief dossier slechts één convocatie effectief werd voorgelegd. Deze voorgelegde convocatie dateert trouwens van 8 september 2010 (stuk 13, Documenten, convocatie). Bovendien werd de tweede convocatie, ondanks de bewering van verzoeker tijdens het gehoor dat hij beide andere convocaties nog kon opvragen (Ibid., p. 14), zijn huidige bewering dat hij de tweede convocatie na de bestreden beslissing zou hebben ontvangen en zijn bewering dat hij thans alle convocaties in zijn bezit heeft, tot op heden niet neergelegd. Door thans meermaals te benadrukken dat de tweede convocatie in augustus 2010 werd ontvangen en in dat opzicht de versie van zijn echtgenote als de juiste naar voor schuift, slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op te heffen. Ook door thans te laten uitschijnen dat zijn onjuiste verklaringen geen betrekking hadden op de tweede, maar op de eerste en de derde convocatie, kan hij de Raad niet overtuigen van het feit dat zijn verklaringen wel degelijk coherent waren. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift geheugenproblemen aan die het gevolg zouden zijn van de slagen die hij zou hebben gekregen. Noch in het administratief dossier (stuk 13, Documenten), noch in de bijlagen bij het verzoekschrift kan echter enig medisch attest worden teruggevonden dat de eventuele cognitieve beperkingen van verzoeker kan staven. Bijgevolg kan verzoeker geen geheugenproblemen invoeren ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Ook het feit dat de convocaties reeds van twee jaar geleden dateren, is niet van aard om de tegenstrijdigheden te verklaren. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, zou de volledige periode waarin verzoeker de drie convocaties ontving een zestal maanden beslaan (april tot oktober 2010) zodat bezwaarlijk kan worden aanvaard dat zijn verklaringen over het ontvangen van de tweede convocatie dermate uiteenlopen. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker blijkens de neergelegde convocatie (stuk 13, Documenten, convocatie) als getuige wordt opgeroepen zonder dat er een reden wordt vermeld, zodat dit document de beweerdde aanleiding voor zijn problemen en dus zijn asielrelaas niet in het minst bewijst.

2.11. Aan de hand van het administratief dossier merkt de Raad op dat verzoeker ook over zijn beweerdde arrestaties tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aanvankelijk verklaarde verzoeker immers dat hij een tweetal weken na de oproeping van augustus door de Ingoesjetische politie op zijn werk werd aangehouden en ongeveer 28 dagen werd vastgehouden (stuk 10, Vragenlijst DVZ 17 juli 2012, p. 3). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde verzoeker echter uitdrukkelijk dat zijn vrouw 's morgens de convocatie had ontvangen en hij diezelfde dag op de bouwwerf werd meegenomen (stuk 3, gehoorverslag R. CGVS 13 augustus 2012, p. 16). De echtgenote van verzoeker gaf tijdens haar gehoor nog een andere versie aangezien zij verklaarde dat hij 1 à 2 dagen na ontvangst van de convocatie werd meegenomen (stuk 3, gehoorverslag K. CGVS, 13 augustus 2012, p. 4). Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheden in zijn middel aan foutieve vertalingen, maar hij laat na om concreet aan te duiden welke begrippen verkeerd zouden zijn vertaald. Bovendien werd zowel door verzoeker zelf (stuk 3, gehoorverslag R. CGVS, 13 augustus 2012, p. 21) als door zijn echtgenote (stuk 3, gehoorverslag K. CGVS, 13 augustus 2012, p. 5) op het einde van het gehoor bevestigd dat zij de tolk goed begrepen hadden en werden er geen opmerkingen gemaakt, zodat deze vertaalproblemen niet aannemelijk worden gemaakt. Verzoeker slaagt er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

2.12. Met betrekking tot de geldsom(men) die zouden zijn betaald voor zijn vrijlating, blijkt uit de initiële verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er 2000 dollar zou zijn betaald door zijn oom voor zijn vrijlating nadat hij in augustus gedurende circa 28 dagen werd opgepakt (stuk 10, Vragenlijst DVZ, 17 juli 2012, p. 3), terwijl uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij gewoon werd vrijgelaten nadat hij in augustus gedurende 27-28 dagen werd opgepakt, waarbij hij

uitdrukkelijk stelt dat dit de eerste keer was dat hij ooit werd opgepakt (stuk 3, gehoorverslag K. CGVS, 13 augustus 2012, p. 17). Daarbij komt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat bij zijn tweede aanhouding, nadat hij twee weken door de Russen werd vastgehouden, door zijn oom 3000 dollar werd betaald voor zijn vrijlating (Ibid.). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker zichzelf manifest tegensprekt. Thans beweert verzoeker dat hij nooit heeft verklaard dat er een bedrag van 2000 dollar zou zijn betaald. Verzoeker heeft echter de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze hem werd voorgelezen, ondertekend, waardoor hij bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemden (stuk 10, Vragenlijst DVZ, 17 juli 2012, p. 4). De Raad wijst erop dat verzoeker de tegenstrijdigheden samenvat in zijn verzoekschrift en daarmee een nieuwe versie van de feiten geeft, die met geen enkele van zijn eerdere verklaringen te rijmen valt. Op deze manier slaagt verzoeker er uiteraard niet in om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

2.13. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Verzoeker roept wederom de geheugenproblemen en ziekte-toestand in als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, maar de Raad merkt op dat verzoeker deze geenszins met objectieve elementen weet te staven. Door de uiteenlopende verklaringen van verzoeker kan geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.14. Door thans in zijn verzoekschrift te bevestigen dat de internationale paspoorten in 2009 werden uitgereikt, geeft verzoeker impliciet toe dat zijn warrige verklaringen over de antidatering van de paspoorten leugenachtig zijn. Indien aanvaard wordt dat de uitreiking van de reisdocumenten plaatsvond in 2009 en dus dateert van voor het begin van de problemen, wordt het vermoeden gevoed dat verzoekers plannen om uit zijn land van herkomst te vertrekken door andere motieven dan door een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico voor ernstige schade werden ingegeven, hetgeen de geloofwaardigheid van het asielrelaas nog verder ondermijnt. Ten overvloede merkt de Raad op dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker, die dateert van 21 oktober 2010, werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker besliste echter om geen gevolg te geven aan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 februari 2010 (zie punt 1.1 en 1.2.) en diende meer dan anderhalf jaar na zijn binnenkomst op Belgisch grondgebied een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van zijn asielaanvraag voor verzoeker geen prioriteit is en bijgevolg zijn behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

2.15. Waar verzoeker op algemene wijze de ernst van de situatie in Ingoesjetjië beschrijft en hij er in dit verband op wijst dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking uit de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging, merkt de Raad op dat de uitspraken van de Vaste Beroepscommissie geen precedentswaarde hebben, waardoor uit deze beslissingen geen bindende regels kunnen worden afgeleid. Bovendien dient bij de beoordeling van elke asielaanvraag steeds rekening te worden gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de asielaanvraag.

2.16. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.17. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om *“ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas”* in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn blote bewering dat de situatie in Ingoesjetië tot op heden gekenmerkt wordt door willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en dergelijke meer en de algemene verwijzing naar mensenrechtenrapporten *“van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, zonder te verduidelijken over welke rapporten hij het heeft en ze evenmin toe te voegen aan het verzoekschrift, niet aantoont dat er actueel in Ingoesjetië voor burgers een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat deze beoordeling betreft, rust er, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren geen resultaatsverbintenis op de verwerende partij aangezien zij niet moet garanderen dat verzoeker geen enkel risico loopt. Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund en die dateert van 2011, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat het er sprake is van gewelddadige acties, maar dat het aantal burgerslachtoffers door deze acties van de rebellen en de autoriteiten evenwel beperkt blijft (stuk 14, Landeninformatie, SRB *‘Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, 11 januari 2011*). Bijgevolg is het geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal op grond van deze informatie tot het besluit komt dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat door het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek werd gedaan naar de actuele (veiligheids)situatie in Ingoesjetië en hieromtrent niet werd gemotiveerd, gaat dus niet op.

2.18. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3, al dan niet in samenlezing met artikel 13 van het EVRM of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing één van de overige ingeroepen bepalingen of beginselen schendt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN